

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 2034/2022
04.09.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија Драгане Маринковић, председника већа, Зорице Булајић, Ирене Вуковић, Весне Станковић и Радославе Мађаров, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Милосав Стојиљковић адвокат из ..., против туженог А.Д. за трговину „Inex – uzor“ Неготин, чији је законски заступник директор Иван Младеновић, а пуномоћник Бојан Бончић адвокат из ..., ради исплате накнаде за пружене менаџерске услуге, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 4194/21 од 18.02.2022. године, у седници одржаној 04.09.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 4194/21 од 18.02.2022. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 4194/21 од 18.02.2022. године.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 4194/21 од 18.02.2022. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена пресуда Основног суда у Неготину П 831/18 од 23.06.2021. године којом је обавезан тужени да тужиоцу на име накнаде за пружене услуге по Уговору о менаџерским услугама од 01.06.2012. године исплати појединачне месечне износе са законском затезном каматом од доспелости до исплате, ближе наведене у овом ставу, да тужиоцу исплати законску затезну камату на исплаћени део наканде за пружене услуге по уговору о менаџерским услугама од 01.06.2012. године од доспелости сваке појединачне исплате до исплате, ближе наведено у овом ставу, и да тужиоцу на име трошкова парничног поступка исплати износ од 333.367,00 динара. Ставом другим изреке одбијен је захтев тужиоца за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права с позивом на одредбу члана 404. ЗПП.

Одлучујући дозвољеност ревизије у смислу члана 404. став 1. ЗПП („Службени гласник РС“, број 72/11...10/23), у вези члана 92. Закона о уређењу судова („Службени гласник РС, бр. 10/23) Врховни суд је оценио да нису испуњени услови за одлучивање о изјављеној ревизији као изузетно дозвољеној.

Наиме одредбом члана 404. ЗПП прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе или ако је потребно ново тумачење права. Поднетом тужбом тужилац тражи извршење Уговора о менаџерским услугама који је 01.06.2012. године закључио са туженим, а на основу кога ја по одлуци Скупштине туженог о избору 18.05.2012. године обављао дужност генералног директора до истека трајања мандата 18.05.2016. године. Уговором је договорено да генерални директор има право на накнаду за свој рад у износу од 5 просечних месечних бруто зарада у Републици Србији и да ће се исплата зарада вршити у складу са динамиком исплате зараде осталим запосленима. Како тужени није извршио своју обавезу у целости и на време нижестепени судови су усвојили тужбени захтев сматрајући да је тужени у обавези да изврши обавезу из уговора о правима и обавезама директора у смислу члана 48. Закона о раду и одредби Закона о облигационим односима. Имајући у виду чињенични основ и пресуђење нижестепених судова одлука је донета у складу са правним схватањем израженим у одлукама овога суда уз правилну примену материјалног права. Позивање ревидента на одлуке Врховног суда из 2001. године без утицаја су јер се о захтеву тужиоца одлучује на бази чињеничне грађе од које зависи одлука у свакој од наведених одлука.

Стога по оцени Врховног суда нису испуњени услови за одлучивање о ревизији туженог као изузетно дозвољеној, због чега је на основу члана 404. став 2. ЗПП одлучено као у ставу првом изреке.

Ценећи дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је оценио да ревизија туженог није дозвољена.

Наиме, чланом 403. став 3. ЗПП прописано је да је ревизија дозвољена када вредност предмета спора побијаног дела прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан исплате. Како је побијаном одлуком одлучено о захтеву за исплату 2.190.575,00 динара, који износ не прелази 40.000 евра у динарској противвредности на дан подношења тужбе 15.09.2016. године то ревизија није дозвољена сходно члану 403. став 3. ЗПП, па ју је на основу члана 410. став 2. тачка 5. и 413. ЗПП Врховни суд одбацио и одлучио као у ставу другом изреке.

Приликом одлучивања Врховни суд је имао у виду и одговор на ревизију који је достављен непосредно овом суду, али с обзиром да је исти достављен по протеку рока за одговор, то га није узимао у обзир.

**Председник већа - судија
Драгана Маринковић с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**